יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א'תרפט

ערב שבת קודש פ' לך לך, י"ב מ"ח ה'תשפ"ז

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ו שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"ד שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

3 **דבר מלכות**
הביאור היחידי למאורעות האחרונות / משיחת ז' מר-חשון ה'תשמ"ו

7 **זמן הגאולה**
הלואי שהיו מנצלים הכחות שנותנים בריבוי הכי גדול / פ' השבוע באור הגאולה

11 **המעשה הוא העיקר**
המשכת השמחה ד"זמן שמחתנו" על השנה כולה / הוראות למעשה בפועל

12 **וילחום מלחמת ה' - וינצח**
מה שנוגע – התיישבות בפועל / קטעי שיחות בענין שלימות העם והארץ

14 **כתב יד קודש**
ער איז געקומען זיי עצמם צו העלפן / מהגהת כ"ק אד"ש לשיחת ש"פ ויצא ה'תשמ"ז

יחי המלך /

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 ● **טל':** 960-0667 (03) ● **פקס:** 960-7219 (03)
דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com ● **אינטרנט:** www.moshiach.net/blind

הביאור היחידי למאורעות האחרונות

בתקופה האחרונה מתרחשים מאורעות שאין עליהם כל ביאור בדרך הטבע ● בעצם, הי׳ מספיק כבר בסימנים שנתבארו בסוף מסכת סוטה ובמסכת סנהדרין, מבלי שיצטרכו בסימנים נוספים... אמנם, כאשר הקב״ה רואה שנמצאים בגלות ואעפ״כ ישנים שינה עריבה... הרי זו הוכחה שיש צורך ב״סימן״ נוסף ● מה שאנכי יכול לעשות בענין זה, ומה שכאו״א יכול לעשות הוא - לפרסם (בפה או בכתיבה) את דבריהם של גדולי ישראל אודות הקיווי הצפי׳ והדרישה לביאת משיח צדקנו ● משיחת ליל ג׳ פ׳ לך לך, ז׳ מר-חשון ה׳תשמ״ו - בלתי מוגה

א. בהמשך להמדובר* אודות משיח צדקנו – הרי כאן המקום להזכיר ענין נוסף:

העירני חכם אחד (כלשון הרגיל בכמה ספרים) אודות דברי החיד״א ז״ל [פוסק בישראל, ועד שמביאים כמה הלכות בשמו – מספרו שו״ת חיים שאל וכיו״ב, וכמו כן מביאים בשמו ענינים השייכים לפנימיות התורה, סודות התורה] בספרו מדבר קדמות ערך קיווי, וז״ל:

״אמרו בילקוט תהילים רמז תשל״ו אפילו אין ביד ישראל אלא הקיווי כדאי הם לגאולה בשכר הקיווי... ובזה פירש הרב הגדול מהר״ר יוסף דוד זלה״ה... מטבע ברכת את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח וקרנו תרום בישועתך כי לישועתך קוינו כל היום, דאומרו כי לישועתך אינו מובן, מה נתינת טעם היא, דאם מן הדין, נזכה בלא קיווי, והן לא, מה יועיל הקיווי? אבל ע״פ האמור א״ש, והכי פירושה: את צמח דוד וכו׳, וכי תימא שאין לנו זכות, מ״מ תצמיח, כי לישועתך קוינו, ויש לנו הקיווי, ובשכר הקיווי כדאי שתגאלנו״.

וכמו כן מצינו תוכן זה – בסגנון מבהיל – בפירוש הרד״ק לנ״ך [פירוש המקובל בכל תפוצות ישראל, ועד שבדפוסים הראשונים של ״מקראות גדולות״ נדפס גם פירוש הרד״ק] סוף שמואל ב׳, וז״ל:

״ויעתר ה׳ לארץ ותעצר המגפה מעל ישראל, וקביל ה׳ צלות דיירי ארעא. ובדרש[1] כל האלפים האלה שנפלו בימי דוד לא נפלו אלא ע״י שלא תבעו בית המקדש, והרי דברים קל וחומר, ומה אם אלו שלא היה בימיהם ולא

*) לפנ״ז בהשיחה – ׳התוועדויות׳ תשמ״ו ח״א ע׳ 535 ס״ל.

1) מדרש תהלים מזמור יז (בהוצאת באבער – ע׳ סד) – בשם ר׳ שמעון בן יוחי. מדרש שמואל ספל״א. והובא (להלכה) ברוקח הל׳ תפלה סי׳ שכב.

חרב בימיהם, נפלו על שלא תבעו אותו, אנו שהיה בימינו וחרב בימינו, על אחת כמה וכמה. לפיכך התקינו זקנים ונביאים ליטע בפיהם של ישראל להיות מתפללים שלשה פעמים בכל יום השב שכינתך ומלכותך לציון וסדר עבודתך לירושלים", ומסיים: "אכי"ר סלה".

ועל של פועל באתי:

כפי הנראה מהשאלות והטענות שנשמעים ע"ד הקיווי הצפי' והדרישה לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו – ישנם כאלו שאינם יודעים אודות דברי החיד"א והרד"ק האמורים לעיל.

ולכן, כדאי ונכון שא' ידפיס דברים אלו ב"עיתון".

ובהדגשה – לא בשמי, שכן, נוסף לכך שישנם כאלו שבשמעם שדברים אלו נאמרו ע"י פלוני, יטענו "איפכא מסתברא"... (כידוע במקרים כיו"ב, ואין כאן המקום להאריך בזה), הרי בנדו"ד, ענין הגאולה, נוגע ביותר לומר את הדברים "בשם אומרם", כדברי חז"ל[2]: "כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם",

ולכן, יש לפרסם דברים אלו **בשם אומרם** – הן בנוגע לדברי **הרד"ק** והן בנוגע לדברי **החיד"א**, עי"ז שיעתיקו את דבריהם אות באות ממש, נוסף לציון המקור כו', כדי לזכות את אחינו בנ"י שספרים אלו אינם מצויים תחת ידם.

ב. ועוד ענין בזה – בהקדם מאמר המוסגר, בהמשך ובשייכות להאמור לעיל:

בין המכתבים שקבלתי לאחרונה – נתקבל מכתב מאשה אחת, מפוחדת ומבוהלת. מה קרה? קבלתי מכתב – מספרת האשה במכתבה – שבסיומו דורש כותב המכתב לעשות עשר העתקות ולשלחן לעשר אנשים, וממשיך, שבזכות זה תקבל שכר כו', ומכלל הן אתה שומע לאו, שאם לא תשלח עשר העתקות אלו – "איז ניט שייך צו זאגן" מה שיקרה לה... ומוסיף, שתדע ש"כבר הי' לעולמים", והתוצאות היו כך וכך. – תוכן המכתב מלא שטויות... כותב המכתב אינו חותם את שמו, והיא איננה יודעת מהיכן השיג את כתבתה. בכל אופן, שואלת היא, מכיון שקבלה "איום" כזה, האם כדאי לה לשלוח עשר העתקות אלו כדי לצאת מידי ספק.

עניתי לה, כמובן, שתקרע את המכתב... ותסיח דעתה ממנו לגמרי! ויתרה מזו, הוספתי, "כה אמר ה' אל דרך הגוים אל תלמדו ומאותות השמים אל תחתו כי יחתו הגוים מהמה"[3], כלומר, אפילו כאשר מדובר אודות "**השמים**" אין לבנ"י מה לפחד, שכן, פחד כזה הוא "דרך הגויים... כי יחתו הגוים מהמה".

אח"כ התחלתי לחשוב לעצמי: אינני מכיר את האשה שכתבה את המכתב, וגם היא לא מכירה אותי, בסך הכל שמעה את שמי, ושאלה עצה כו'. וא"כ, מהי הכוונה בכך שמאורע כזה הגיע לידיעתי?! עד שתפסתי שהכוונה היא – כדי לנצל ענין זה לקדושה.

ובהקדמה:

כל דבר ודבר שבעולם צריך יהודי לנצלו לקדושה, בנוגע לדבר **איסור** – צריך לשלול ולבטל את הדבר מכל וכל: אבל בנוגע לדבר **הרשות** – עליו לחפש את הדרך המתאימה כיצד לנצל דבר זה לקדושה, באופן ד"כל מעשיך יהיו לשם שמים", שכן, דבר ברור שתכלית ומטרת בריאתו בעולם היא – שעל ידו תהי' תועלת בעניני קדושה.

ויתירה מזה: אפילו דבר הרשות שהשתמשו בו עד עתה באופן בלתי-רצוי – יש לחפש דרכים כיצד ניתן לנצלו לקדושה,

2) אבות פ"ו מ"ו.

3) ירמי' י', ב.

בהתאם לתכלית ומטרת בריאתו, אפילו אם עד עתה השתמשו בו עבור ענינים שהם היפך הקדושה.

דוגמא לדבר: אמרו חז"ל[4] "לא הי' העולם ראוי להשתמש בזהב, ולמה נברא – בשביל בית המקדש". ואעפ"כ, במשך כ"ו דורות שקדמו לעשיית המשכן וכו' השתמשו בזהב עבור ע"ז!

ובנוגע לענייננו:

כאשר רואים בעולם שקיים מושג ששולחים מכתב לעשר אנשים, ומבקשים מכל א' מהם לשלוח העתק כזה לעוד עשר אנשים, וכן הלאה (ובלשון המדינה: "טשעין-רעאקשן") – יש לנצל זאת לעניני קדושה, כדי לפרסם דבר טוב בין אחינו בנ"י (כל זמן שישנו ספק וספק-ספיקא אולי ישנו מי שעדיין אינו יודע אודות דבר טוב זה).

ובנדו"ד – לפרסם דברים האמורים לעיל אודות הקיווי הצפי' והדרישה לביאת משיח צדקנו, עי"ז שכל א' ישלח מכתב (שבו יצטט מ"ש בספרים הנ"ל) לעשרה מישראל, וכן הלאה, באופן דהולך ומוסיף ואור.

ולהעיר: ישנם כאלו הנקראים "שפיץ-חב"ד'ניקעס"... ובשמעם דברים אלו שנאמרו ברבים, בבית-הכנסת ובבית-המדרש, יניחו את כל ענייניהם על הצד, ויעסקו אך ורק בכתיבת מכתבים לעשרות עשרות יהודים. ולכן, הנני חוזר ומדגיש שמספיק שכל אחד יכתוב **לעשרה מישראל בלבד**, ואם יש לו זמן פנוי – ילמד תורה!.... ובנוגע לכל שאר בנ"י (מלבד העשרה שכתב אליהם) – יכתוב אליהם מישהו אחר, או א' מהעשרה שכתב אליהם, וכיו"ב.

ג. ופשוט, שאך למותר להבהיר ולשלול ענין של "איומים" – רחמנא ליצלן מכתיבת "איומים" ליהודי, או אפילו לאינו-יהודי!

כאשר כותבים ליהודי – יש לכתוב **ברכות** בלבד.

וכאשר שואל מניין יש בכחו לברך יהודי, ומה גם שאינו מכירו ומעולם לא ראהו?!

הנה על זה אומרים לו: מכיון שיהודי זה הוא בן אברהם יצחק ויעקב, בת שרה רבקה רחל ולאה – חלה אודותיו הבטחתו של הקב"ה "ואברכה[5] מברכיך"!

זאת ועוד:

כל יהודי רוצה לקבל את ברכותיו של הקב"ה בכל המצטרך לו, וחושב לעצמו, שאם מגיע לו בתור "שכר" – מה טוב, ואפילו אם לאו – שיתן לו הקב"ה בתור "מתנה".

ובכן, העצה היעוצה היא – לברך יהודי, ואז מובטח לו שיקבל את ברכתו של הקב"ה: "ואברכה מברכיך"!

ובנוגע לענייננו:

מובן וגם פשוט שיש לכתוב בדרכי נועם ודרכי שלום, ותוכן הדברים – שאינו כותב מאומה מדעת עצמו, כי אם מעתיק מדבריהם של גדולי ישראל אודות גודל העילוי והנחיצות להתפלל ולתבוע מהקב"ה שיחיש וימהר את גאולתנו, ובהתאם לכך, **מציע** לו ענין של **זכות** [לא בסגנון של תביעה, ועאכו"כ קבלת-מרות, או לדרוש דין-וחשבון, ויתירה מזה: אין צורך אפילו לציין את הכתובת של שולח המכתב] – להעתיק מכתב זה ולשלחו לעשרה מישראל, ולבקשם שגם הם יעשו כן, ולסיים את המכתב – ש"תבוא עליהם ברכה", כל הברכות האמורות בתושב"כ ובתושבע"פ, כאשר יעשה פעולה שתקרב את ביאת המשיח!

וכאמור, ח"ו שדבר זה יהי' על חשבון לימוד התורה וקיום מצוותי', או על חשבון אהבת ישראל ואחדות ישראל, אדרבה: כל

4) ב"ר פט"ז, ב. שמו"ר רפל"ה.

5) פרשתנו יב, ג. וראה רמב"ם הל' נשיאת כפים בסופן. שו"ע אדה"ז הל' ברכת המזון בסופן.

ענינים אלו יכולים צריכים ומוכרחים ללכת בחדא מחתא, כמובן מכל האמור לעיל.

ד. אמנם, עדיין יכול לבוא מישהו ולשאול: מה קרה שלפתע נתעוררו על ענין זה – הרי ספרים אלו נדפסו כבר כו"כ שנים לפנ"ז?!

ובכן: לכל לראש – מכיון שרק לאחרונה העירני חכם אחד, כאמור, על ענין זה, הרי זה בודאי בהשגחה פרטית, שעכשיו צריכים לעורר ולפרסם אודות ענין זה. וכמו כן בנוגע לאופן הפירסום ע"י כתיבת עשר מכתבים – אשר, גם דבר זה הגיע אלי לאחרונה בהשגחה פרטית, כנ"ל בארוכה.

ועוד ענין בזה:

בתקופה האחרונה מתרחשים מאורעות שאין עליהם כל ביאור בדרך הטבע. ובב' הקוין – מעולם לא שיערו שאצל פלוני בן פלוני ישנם תכונות טובות כל כך, ומעולם לא שיערו שאצל פלוני בן פלוני ישנם תכונות כאלו שהם באופן הפכי!

ובכן, הביאור היחידי שמצאתי לעת-עתה בענין זה, הוא – שדבר זה הוא א' הסימנים דביאת משיח (ובפרט כאשר מחפשים סימנים כאלו):

בסוף דניאל[6] ישנו פסוק המתאר את הזמן שלפני ביאת המשיח – שאז "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים גו'", ובנדו"ד: כל זמן שישנו מצב של ערבוביא – הרי יתכן שיהי' אצל מישהו טוב או הפכו באופן של **העלם**. אמנם, כשמתקרבים לזמן דביאת משיח – אזי **מתבררים ומתלבנים** כל הענינים, ובמילא, מתגלה הענין **הטוב** אצל פלוני בן פלוני, **והפכו** – אצל פלוני בן פלוני, וכל זה – בגלוי וברבים כו', ואין כאן המקום להאריך בזה.

6) יב, י.

– בעצם, הי' מספיק כבר בסימנים שנתבארו בסוף מסכת סוטה[7] ובמסכת סנהדרין[8], מבלי שיצטרכו בסימנים נוספים... אמנם, כאשר הקב"ה רואה שנמצאים בגלות ואעפ"כ ישנים שינה עריבה... ("מ'שלאָפט געשמאַק-ערהייט") הרי זו הוכחה שיש צורך ב"סימן" נוסף.

וכן, הי' גם סימן נוסף – שנתגלה דבר טוב שמעולם לא שיערו! אמנם, כאשר גם סימן זה לא הועיל – הי' סימן הפכי!!

וכאמור זהו הביאור היחידי בנוגע למאורעות אלו – בה בשעה שאף אחד (לא אני ולא מישהו אחר) לא הי' יכול לשער אודות הטוב אצל פלוני והפכו אצל פלוני.

ובנוגע לפועל:

יש להשתדל **לעצור את הדבר**. ובכן, מה שאנכי יכול לעשות בענין זה, ומה שכאו"א יכול לעשות בענין זה הוא – לפרסם (בפה או בכתיבה) את דבריהם של גדולי ישראל אודות הקיווי הצפי' והדרישה לביאת משיח צדקנו,

כולל – פס"ד הרמב"ם בסיום וחותם ספרו: "באותו הזמן . . יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כפי כח האדם, שנאמר[9] כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים", אשר, גם ענין זה הוא חלק מספר של "הלכות הלכות", ותוכן ההלכה – שההכנה לדבר ומעין זה צריך להיות כבר ב"עקבות משיחא", ע"י העבודה דהפצת המעיינות חוצה, היינו, שה"מעיינות" עצמם באים באופן של הפצה, גם במקום ה"חוצה", שהרי צריכים כבר לפעול ביאת משיח כפשוטו!!

7) מט, ב.
8) צז, א.
9) ישעי' יא, ט.

הלואי שהיו מנצלים הכחות שנותנים בריבוי הכי גדול

[. .] מזה ישנה הוראה לכאו"א:

הקב"ה מצוה לכל יהודי (ע"י אברהם אבינו) : "**לך לך מארצך וממולדתך מבית אביך אל הארץ אשר אראך**", צא מעצמך ומד' אמות שלך, מארצך ומולדתך וביתך, וצא לפעול ולשנות את העולם שיתנהג כפי רצונו של הקב"ה, ע"י הפצת היהדות, תורה ומצוות לכל היהודים שאתה יכול להגיע אליהם, ובכלל – טוב ויושר לכל באי עולם!

טוען היהודי: ע"י הירידה בעולם – אפשר לכאורה לגרוע בשלימות עבודתו לה', למה הוא צריך **לירד** – מוטב שיתיישב ללמוד יותר תורה לעצמו, ולקיים מצוות בהידור?!

אומר הקב"ה בתורתו – **אדרבה**: דוקא ע"י היציאה "מארצך גו'" לפעול בעולם, יהי' "אראך" – שיגלה מהותו ומציאותו האמיתית של יהודי, ומקבל ע"ז כחות יותר נעלים ממה שיש לו כשהוא בפני עצמו [למעלה עוד יותר מהדרגא דאברם, שכל הנעלם מכל רעיון]!

באם ציווי זה ישנו ליהודים בכל הדורות, על אחת כמה וכמה בדורנו זה – שיש לנו ההוראה מפורשת מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שלכל אחד ואחת מהדור ישנה השליחות דהפצת היהדות, "לך לך מארצך גו'" – לצאת לעולם, בכל קצוי תבל, עד לפינה נדחת, להפיץ שם תורה ומצוות ויהדות, כולל ובמיוחד – הפצת המעיינות (דפנימיות התורה) חוצה.

שואל הוא: מוטב שישאר לשבת בארצך, מולדתך ובית אביך, ששם למד ולומד נגלה וחסידות, מתפלל בכוונה ומקיים מצוות בהידור – מלצאת בשליחות למקום חדש, שיש נסיונות חדשים, ועד למקום שאינו יודע כלל איזה מקום הוא זה – רק עתה צריך להראות לו ("הארץ אשר **אראך**")[1]?!

למה צריך לצאת להתעסק עם אחרים – כשיכול להשאר סגור בד' אמות שלו ולהתעסק עם עצמו?!

הורה נשיא דורנו שלא זו הדרך כלל. ואמר בפירוש שלכל אחד ואחת יש החוב וזכות ואחריות לצאת לשליחות הנ"ל! ולא סתם לצאת י"ח ולעשות טובה ולעזור לשני כשבא אליו וכו' – אלא הוא צריך **בעצמו** לצאת ולחפש יהודים לעזור להם בגשמיות וברוחניות.

בנוסף לזה יש גם הסברה – שאדרבה: "לך לך מארצך גו'" הוא "להנאתך ולטובתך", דוקא עי"ז שיוצא לשליחות זו – נעשה "אראך", מתגלה מציאותו האמיתית! וביחד עם זה – מקבל מהמשלח (ועל ידו – מהקב"ה) כחות וכלים נעלים וגדולים יותר (גדולים – ממה שהי' מקבל באם הי' נשאר במקומו) לקיים שליחותו בעולם, הן כחות שאפשר ליהנות מהם מיד (להנאתך), והן כחות שיתגלו אח"כ במשך הזמן (לטובתך).

---

1) ולא אמר לו איזה מקום לילך – שזה נסיון בתוך נסיון (תנחומא ישן. נעתק בתורה שלימה פרשתנו עה"פ). אבל ראה פרש"י (ריש פרשתנו).

הלואי – שהיו מנצלים כדבעי ובפועל כל הכחות שנותנים בריבוי הכי גדול ("מ'גיסט")!...

אין מה לעשות הכנות, מיד כששייך לזה צריך לצאת מארצך גו', ולהתמסר לעבודת השליחות

ויתרה מזה:

הי' אפשר לחשוב, שאמנם צ"ל הליכה מארצך גו' למלא השליחות בעולם – אבל זה צריך לבוא לאחרי זמן והכנות רבות, עד שיגיע לדרגות נעלות בעבודה וכו'.

ישנה ההוראה ברורה מנשיא דורנו, שבדורנו אין זמן לחכות לכל ההכנות.

– בזמן דאדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע (ועאכו"כ לפנ"ז) הי' הסדר, שקודם למדו כו"כ שנים בתומכי תמימים, ואח"כ נעשה עובד ומשכיל כו', ואח"כ הי' אדמו"ר נ"ע קורא להכנס אליו ומצוה עליו לנסוע לשליחות להיות רב, מלמד, ראש ישיבה וכיו"ב;

אבל בזמננו נותנים לכאו"א **מיד** השליחות ד"לך לך מארצך גו'", אומרים ברור שאין מה לעשות הכנות, וללכת הליכה מדרגא לדרגות רבות, אלא צ"ל הליכה שלא בערך – **מיד** כששייך לזה צריך לצאת מארצך גו', ולהתמסר לעבודת השליחות דדורנו זה: להרעיש את העולם ביהדות!

ואדרבה: מכיון שזוהי הליכה שלא בערך – אזי ה"אראך" הוא יותר גדול, כנ"ל בארוכה.

יש להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש, עד שיפעלו שכל העולם, עמי הארץ כו', יכריזו ויצעקו שמוכנים כבר לגאולה

ויש להוסיף, שאפילו לאחרי שכבר יצאו לשליחות הנ"ל, ופעלו גדולות ונפלאות – צ"ל בזה גופא תמיד "לך לך", הליכה מחיל אל חיל,

הן בנוגע לאלו הפועלים אתם, שצריך לדאוג שתמיד יתעלו למעלה מעלה, והן בנוגע לעצמו (השליח) – שאינו צריך לעצור לאחרי שעשה ופעל, ועד שהמקבל שלו כבר התעלה ממנו וכיו"ב, אלא אפילו לאח"ז צריך לנצל הכשרונות שה' נתן לו בנוגע ליהודים אחרים (וגם בנוגע ליהודי זה – עי"ז שמפתח יותר כשרונותיו, במילא יהי' לו עוד מה לתת לשני, או לעזור לשני שיוכל להשפיע עליו)[2].

[ומזה גם הוראה בנוגע לכינוס השלוחים שיתקיים בעוד כמה שבועות – שנוסף לעצם המעלה דההתאספות יחד ואיש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק[3] ומקבלים החלטות טובות וכו', צריכה להיות עיקר ההדגשה – בנוגע לה"שטורעם" בקיום השליחות בפועל בעולם ובפועל ממש].

---

2) ויש לומר שזהו הלימוד מהסיפור בזהר פרשתנו (פז, ב). נתבאר בההתוועדות בארוכה.

3) הפטרת שבת זו (ישעי' מא, ו).

ובכל זה ניתוסף יותר – כשרואים שלאחרי כל הפעולות שכבר עשו, וגם צחצחו את הכפתורים[4], משיח עדיין לא בא. הרי זו הראי' הכי מוכרחת, שצריך לעשות עוד יותר ועוד יותר*.

וככל שפועלים יותר בשליחות, ועם "שטורעם" יותר גדול – מקבלים יותר כחות (כנ"ל), הן בנוגע לקיום השליחות והן בנוגע לענינים הפרטיים לגמרי, ברכות בבני חיי ומזוני רויחי.
(משיחת ש"פ לך לך, י"א מרחשון ה'תשמ"ט - מוגה**)

4) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

*) מההשלמות לשיחה זו (הנחה - בלתי מוגה): ולכן, יש להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש, עד שיפעלו שכל העולם, עמי הארץ כו', יכריזו ויצעקו שמוכנים כבר לגאולה, שאז, לא תהי' ברירה למשיח צדקנו, ויהי' מוכרח (כביכול) לבוא בפועל ממש תיכף ומיד.

) **הערת המו"ל: שיחה זו הוגהה ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א באידית ונדפסה בספר השיחות תשמ"ט ח"א ע' 38 ואילך. לפנינו תרגום השיחה ללשון הקודש כפי שנדפס ב'התוועדויות' תשמ"ט ח"א ע' 318 ואילך (התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו).

לערוך את ההכנות בפועל ל"לך לך מארצך גו'"

[. .] מכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא" (אחכה שיבוא בכל יום) – לפיכך השתוקקו בנ"י בכל הדורות שיקוים כבר "לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך", ולקנינן של כל עשר הארצות.

ולהוסיף, שענין זה נוגע באופן מיוחד בדורנו זה ובזמננו זה – כמדובר כמה פעמים שכבר "כלו כל הקיצין", וכ"ק מו"ח אדמו"ר הודיע שכבר שבו בתשובה וגם את הכפתורים כבר ציחצחו. לפי כל הסימנים הרי שדורנו הוא הדור האחרון לגלות ובמילא הדור הראשון לגאולה. עפ"ז מובן שזהו ענין שהזמן גרמא – לערוך כבר את ההכנות **בפועל** ל"לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך", תיכף ומיד ממש, ויקנו את ארץ ישראל בשלמותה – כל עשר הארצות – שהן נחלת עולם של בנ"י, ירושה לנו מאבותינו מאז ברית בין הבתרים; החידוש כעת יהי' שיקבלו את ג' הארצות בדרכי נועם ובדרכי שלום, כיון שבאותו הזמן (בימות המשיח) לא יהי' שם כו' מלחמה כו'. אומות העולם ימסרו אותן לבנ"י ברצונם הטוב.
(משיחת ש"פ לך לך, י"א מרחשון ה'תשנ"ב - מוגה)

מה עשיתי היום לקירוב הגאולה?

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בזמננו זה ישנה הדגשה מיוחדת בחשיבות הענין ד"עבדו את ה' בשמחה"[1], כש"החושך

1) תהלים ק, ב. וראה רמב"ם סוף הל' לולב.

יכסה ארץ וערפל לאומים", אבל זה לא נוגע בבני ישראל – ויתרה מזה "ועליך יזרח ה"[2], "ה' שומרך ה' צלך על יד ימינך יומם השמש לא יככה וירח בלילה"[3]

ואדרבה: מכיון ש"מלכיות מתגרות אלו באלו" באופן כה פראי שלא הי' לעולמים, לכן "צפה לרגלו של משיח"[4] –

הרי ע"י שמחה מחזקים ביותר את הבטחון בהקב"ה, ש"לא ינום ולא יישן שומר ישראל"[5], ובענין ד"צפה לרגלו של משיח", וב"אחכה לו בכל יום שיבוא".

וזה גופא, ה"אחכה לו בכל יום שיבוא" – הבטחון בהקב"ה, שיביא את משיח בקרוב ממש – מגדיל עוד יותר את השמחה, ביתר שאת וביתר עוז.

ב. וענין נוסף בזה:

מספרים על אחד מצדיקי פולין כאשר עוד הי' בקטנותו ממש – ד"בוצין בוצין מקטפי' ידיע"[6] – שבזמן שמנעו מאיתו תפוח, אמר ברכת "בורא פרי העץ" ועי"ז הכריח לתת לו את התפוח.

ובנוגע לענינינו: על ידי זה גופא שיהודים ישמחו בשמחת הגאולה, מצד הבטחון שהקב"ה יביא את המשיח בקרוב ממש – הרי זה גופא, כביכול, יביא את הקב"ה, אבינו שבשמים, למלאות מהר יותר (אחישנה) את משאלות לבבם של ילדיו.

ג. פשוט שכל זה אינו כלל וכלל הענין ד**דוחק** את הקץ – כיון שלא מדובר כאן אודות קבלה מעשית, השבעת מלאכים וכיו"ב,

אלא – אודות לימוד תורה וקיום מצוות בשמחה ובהוספה, כולל גם ופשיטא –

לחשוב על פירוש המילות כפשוטו, כשעומד לפני הקב"ה ומבקש מאיתו: ותחזינה **עינינו** בשובך לציון ברחמים, וכן – את צמח דוד עבדך **מהרה** תצמיח – ולכוון לכך באמת.

ואזי – ישאל את עצמו ("אַ פרעג טאָן באַ זיך אַליין"): מה עשיתי **היום** בנוגע לזה?

(משיחת ש"פ לך לך, ח' מ"ח ה'תשמ"א - מוגה (לקו"ש ח"כ ע' 384))

---

2) ישעי' ס, ב.
3) תהלים קכא, ה-ו.
4) ב"ר פמ"ב, ד.
5) תהלים שם, ד.
6) ברכות מח, א.

המשכת השמחה ד"זמן שמחתינו" על השנה כולה

המורם מכל האמור לעיל בנוגע למעשה בפועל – "המעשה הוא העיקר":

[. .] לפרסם ולהכריז אודות **השמחה** – המשכת השמחה ד"זמן שמחתינו" על ובכל השנה כולה, שמחה גלוי', באופן הנראה ונגלה לעיני בשר, ובתור התחלה – בהתוועדות זו ביום הש"ק ("ביום שמחתכם אלו השבתות"), במקום קדוש, מקדש מעט: בית-כנסת ובית-מדרש, ובמעמד הציבור, "ברוב עם הדרת מלך", ובפשטות – לא רק הדיבור בענין השמחה, גם לא רק שירה, ומחיאת כפים כו', אלא (גם) ריקוד ברגלים, ובאופן שהרגלים מנשאים את כל הגוף, עד ל"נשא את ראש"*.

(משיחת ש"פ לך לך ח' מר-חשון ה'תשמ"ח - מוגה)

---

*) בסיום חלק זה דהשיחה – עמד כ"ק אדמו"ר שליט"א מלוא קומתו, ורקד על מקומו משך זמן רב, בשמחה גדולה ועצומה. **המו"ל**.

[מהשלמות לשיחה זו (הנחה בלתי מוגה):] כלומר, לא מספיק להשאר לישב במקום, ולרקוע ברגלים (אף שגם אז חודרת השמחה בכל הגוף, עד לרגלים), אלא יש צורך בריקוד בעמידה דוקא, שאז, פועל הריקוד הגבהת **כל** הגוף, עד להגבהת הראש.

וע"ד האמור לעיל אודות מעלת הגשמיות דוקא, תחתון שאין תחתון למטה ממנו – שע"י הגבהת החלק התחתון, ובנדו"ד, העקב שברגל (שעל ידו נעשה הריקוד), מגביהים גם את החלקים העליונים, עד להראש.

[. .] וכאמור, ריקוד זה הוא בתור התחלה, והעיקר שהשמחה והריקוד נמשכים על **ובכל** השנה כולה, שמחה אמיתית. ע"פ תורת-אמת (ופשיטא – לא באופן ד"מצות אנשים מלומדה", ח"ו), היינו, לא רק ברגעים אלו, אלא גם במשך כל השנה, "ברית עולם".

ועוד והוא העיקר – שמריקוד זה נרקוד לקבלת פני משיח צדקנו, בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, בבית המקדש, עד לקדש הקדשים.

מוקדש
לזכות הרה"ת **יוסף יצחק** בן רייזל **פרומא** וזוגתו **חיה מושקא** בת **מרים** שיחיו
וילדיהם **רחל** בת חיה מושקא, **לאה שרה** בת חיה מושקא,
ישראל רחמים בן חיה מושקא, **מענדל** בן חיה מושקא, **שמואל מאיר** בן חיה מושקא שיחיו
ולזכות **הנא לאה** בת חי' רחל, **עדינה** בת חי' רחל, **מרים** בת חי' רחל, **וצבי** בן חי' רחל שיחיו

לע"נ ר' **ברוך אהרן** בן **ישראל** דוד ע"ה

מה שנוגע – התיישבות בפועל

למרות שנדמה שישנם אומות-עולם המערערים על חלקים מסוימים מארץ ישראל, עד לטענתם "לסטים אתם" – אין מה להתחשב בזה, שכן, מכיון שהקב"ה בעצמו אומר "לזרעך נתתי את הארץ הזאת", אזי "כהמס דונג מפני אש גו' מפני אלקים".

ויתירה מזו: עובדת מציאותם של המערערים כו' – היא רק זמנית ולמראית-עין, ואילו בפנימיות ובאמיתיות יודעים גם הם [וכפי שרש"י כבר הודיע שבני ישראל "אומרים להם" (לכל אומות-העולם) שמה ש"ברצונו נתנה להם" (לפי שעה) הוא כדי שלאחר-מכן יהיה "ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"] – שכל ארץ ישראל לגבולותיה שייכת לבני-ישראל.

כדי להביא ולהוציא דבר זה לידי גילוי, צריך שיהיה "קום והתהלך בארץ לארכה ולרחבה" – ליישב את **כל** שטחי ארץ ישראל, וביחוד את אותם שטחים שישנם מערערים עליהם. והתיישבות זו צריכה להיות באותו אופן כמו שהיה אצל אברהם אבינו (ש"מעשה אבות סימן לבנים"), שבבואו ובהתהלכו ("התהלך") בארץ ישראל הנה "ויבן שם מזבח לה' גו'": להקים בכל אותם המקומות, מקום תורה ומקום תפלה, וכן מקוה-טהרה.

ועל-ידי שיהיה "התהלך בארץ לארכה ולרחבה" – יראו בגילוי בעיני-בשר ש"לזרעך **נתתי** את הארץ הזאת", ושגם אומות-העולם מכירים בכך, וגם אם לשעה קלה יהיה "רגשו גוים ולאומים יהגו" – הנה האמת היא שהם עצמם יודעים שזהו (כסיום הכתוב) "ריק", ומה ש"רגשו" ו"יהגו" הרי זה רק מה שהם רוצים לצאת ידי חובה כלפי מישהו.

אך כדי שנראה בגילוי שגם אומות-העולם יודעים ש(ה"רגשו" ו"יהגו") זהו "ריק" – על בני-ישראל להראות שכשהם אומרים שכל ארץ ישראל שייכת להם, הם מתכוונים לכך באמת – ופשיטא שלא להזמין, חס-ושלום, לחץ מצד אומות-העולם, על-ידי ההנהגה המוזרה של התיישבות בנקודות ספורות מסויימות – על-ידי הנהגה כזו מראים שמתחשבים בטענת המערערים! ואין **שום סברא בשכל ובמציאות** לחלק בין נקודות ספורות אלו **לכל** השאר – שכן, אותו "רגשו" ו"יהגו" **בדיוק** קיים הן כשמיישבים נקודות ספורות והן כשמיישבים את כל אורך הגבול וכל השטחים.

כשידגלו באמת – לא יהיו בזה שום קשיים, מכיון ש"לזרעך **נתתי** את הארץ הזאת" – "**כבר** נתתי".

רק שלא יכריזו על כך בקול רם, שתהיה ההתיישבות בשטחים בלי רעש והמולה, מה שנוגע הוא – מעשה ההתיישבות **בפועל**. באשר ללמעלה – כשבני ישראל מחליטים כפי שצריך להיות – הרי "כלפי שמיא גליא", ובאשר ללמטה – הרי המעשה הוא העיקר.

ומשום כך לא צריך לעשות רעש מזה, ועל-אחת-כמה-וכמה לא להתפאר ש"כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה", אדרבה: ההתפארות ש"כחי ועוצם ידי גו'" עלולה חס-ושלום לקלקל, נוסף על כך שאין היא אמת.

יש לדעת שעושים זאת בשליחותו ובכחו של הקב"ה – שעל-ידי-כך מתווסף יותר תוקף במעשה ההתיישבות – ולגבי כחו של הקב"ה אין מקום למניעות כלל חס-ושלום.

בשעה שילכו בדרך זו, הנה לא רק שסוף סוף הם לא יערערו [ועל-אחת-כמה-וכמה שזה

לא יעלה חס-ושלום בקרבנות כלל, גם לא נפש אחת מישראל (שנפש אחת היא עולם מלא), ואפילו לא בפצועים, חס-ושלום, באופן של "קטלא פלגא"], אלא אדרבה: זה יביא את ה"הללו את ה' כל **גוים** שבחוהו כל האומים, כי גבר **עלינו** חסדו גו'",

[וביחוד שבאים אנו כעת מחג הסוכות, ששבעה ימים רצופים (שבעת ימי ההיקף, הכוללים כל משך הזמן), וכן לאחר מכן בהמשך – **בשמיני** (שומר ההיקף) עצרת ושמחת-תורה, אמרו הלל **גמור**],

שגם ה"גוים" וה"אומים" אמרו וישביחו בגילוי לעין-כל, ש"גבר עלינו חסדו" ושחסד ה' התחזק "עלינו" (על כל בנ"י שבכל מרחבי תבל, וביחוד על בני ישראל הנמצאים בארץ אשר גו' עיני ה"א מרשית השנה ועד אחרית שנה) – יסייעו לבני ישראל (לא רק במה שכבר הבטיחו, כי-אם) **בכל** הסיוע שבני-ישראל עדיין זקוקים להם (בממון וכיוצא-בזה), בגלל שעדיין נמצאים בגלות.

שכן, כמדובר כמ"פ, אנו נמצאים עדיין בגלות, **לפני** האתחלתא דגאולה.

וכמו שמוכח מכך גופא ש(למרבה הפלא ותמיהה גדולה ביותר, מהולה **בצער גדול**) עד היום טרם יישבו את כל שטחי ארץ ישראל – על אף שהנהגה כזו היא **היפך השכל הישר**, שכן בכך רק **מזמינים** לחץ תמידי.

פוחדים מ"קול עלה נדף", ה"קול עלה נידף" הרי בא מאינו-יהודי – אז מפאת החושך כפול ומכופל של הגלות ישנם כאלה שנופלים ברוחם בפני האינו-יהודי (למרות שבשכל **הבריא**, יודעים שזהו "קול עלה נדף" בלבד).

זהו חושך כפול ומכופל בחושך הגלות עצמו: הגלות מצד עצמו הוא – כידוע, שרק "הגופים הלכו בגלות", אך לא הנשמות, וכאן באים מתי-מספר מבנ"י, וסוחבים גם את הנשמה לגלות, שגם הנשמה תיכנע בפני האינו-יהודי.

לגבי מה שהיה עד עכשיו – הרי אין צועקין על העבר. ומכאן ואילך יהי רצון ש"יערה עליהם רוח ממרום", גם על מתי-מספר האמורים, ש(לא רק שלא יבלבלו, אלא שגם הם) יסייעו לבני ישראל להתיישב בכל שטחי ארץ ישראל, ושלא ידחו זאת ללאחר זמן כי אם לעשות זאת תיכף ומיד, בשעתא חדא **וביומא חדא ממש** (שזה דוקא יגדיל את ההצלחה),

דוקא דבר זה הוא הדרך ל"ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד גו'" וכל הברכות המנויות בפרשת בחוקותי, עד ל"ואולך אתכם קוממיות".

(משיחת מוצאי ש"פ לך לך, בחדרו, ה'תשל"ח - מוגה, תרגום מאידית)

מוקדש לעילוי נשמת
ר' **יהודה** ב"ר **צבי הירש** ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול
ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת
יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה
נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

ער איז געקומען זיי עצמם צו העלפן

בקשר עם ענין השליחות שבפרשתנו, פ' לך לך, מובא בזה צילום מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ ויצא, י"א כסלו ה'תשמ"ז, בנוגע לשלוחים של הרבי מלך המשיח
(נדפס בספר השיחות תשמ"ז ח"א ע' 115)

להלן פיענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

דער אויפטו פון שלוחי נשיא דורנו איז – אַז מ'גייט מיט פונקט אַ פאַרקערטן סדר: היות אַז נשיא דורנו האָט אים געגעבען אַ שליחות אין אַ מקום מסויים, מיט אַ שליחות מסויימת (וברוב הפעמים – אים גלייך אָנגעזאָגט אין וואָס באַשטייט די שליחות) – איז בשעת ער קומט אָן אין דעם מקום מסויים, הויבט ער אָן לכל לראש רעדן מיט די תושבי המקום אַז ער איז געקומען זיי **עצמם צו** העלפן, דורך חיזוק **נאָכמער** אין אידישקייט און צדק ויושר ביי זיי און זייערע פרויען און קינדער און פריינט, און פאַר אַלע תושבי המקום, אויך די ניט-אידן. אשר לכן, **בעט ער זיי און זיי** דאַרפן אים אַרויסהעלפן צו אויפשטעלן אין זייער אָרט אַ מוסד (אַ "בית חב"ד" וכיו"ב), און זיי אַליין זאָלן ווערן חברים אין דעם מוסד, און אַרויסהעלפן מיט עזר גשמי, בגופו ובממונו, וכו'.

מוקדש לעילוי נשמת
הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה **קדנר**
נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א
יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מוקדש

לכ״ק אדמו״ר שליט״א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכי״ר

לזכות

מרת **ליליאן עלי׳ה** בת **אסתר** שתחי׳ **דואק**

ליום הולדתה, ביום י״ט מ״ח

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק

ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו״ר

*

נדפס ע״י בעלה

הוו״ח ר׳ **רחמים הכהן** בן **מרגרט** שיחי׳ **דואק**

ומשפחתם שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר׳ **אפרים יונה** ב״ר **אורי אהרן יואל** ז״ל **זיסק**

ולע״נ מרת **חי׳ רחל** בת ר׳ **פנחס זליג** ז״ל

ולע״נ ר׳ **מאיר** ב״ר **צבי** ע״ה ולע״נ ר׳ **פנחס זליג** ב״ר **יצחק** ע״ה

וי״הקיצו ורננו שוכני עפר״ והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די